

autors posteriors al Segle d'Or, sinó també per què en alguns casos es transcriuen o es resumeixen les glosses i comentaris, i, en altres, s'envia el lector a l'edició font, no sempre còmoda de consultar; també hauria d'haver-nos dit el criteri que ha seguit per a la materialitat de la redacció de les cèdules (ortografia, accentuació, etc.), on no hi ha regularitat, com ja ha fet notar algú,¹ si bé aquest aspecte queda en part justificat per les intermitències que ha sofert l'arreplega de materials i la mateixa redacció de l'obra.

Malgrat les reserves exposades, és gran la utilitat d'aquest *Glosario*, perquè simplifica moltes consultes altrament gairebé impossibles de realitzar, i, en el cas pitjor, inventaria aquells mots que han estat objecte de comentari o definició, tot enviant a l'edició que els conté.

A.-M. B. i M.

ELIO ANTONIO DE NEBRIJA: *Léxico de Derecho Civil*. Textos latino y castellano. Notas y prólogo de CARLOS HUMBERTO NÚÑEZ. Madrid, Instituto Francisco de Vitoria (CSIC), 1944. 598 pàgs. («Colección de Juristas Clásicos Españoles», I.)

L'Institut Francisco de Vitoria, dedicat a l'estudi i investigació de temes de Dret, contribuï a la commemoració del cinquè Centenari de la naixença de l'autor de la *Gramática Castellana*, celebrat en 1944, amb l'edició del *Juris Civilis Lexicon*, que Nebrija havia publicat en 1506. Nebrija, polifacètic com a renaixentista, escriví obres molt heterogènies, encara que, gramàtic i lexicògraf per damunt de tot, es fixava especialment en els problemes de llengua. Això és el que fa amb aquest lèxic de Dret Civil, ja que en ell llima d'errors i inexactituds — gramaticals i lexicogràfiques — un dels textos més fonamentals de la ciència jurídica, que quedava molt obscur i donava ocasió a interpretacions tergiversades.

En aquesta edició s'ha reproduït el text original exactament, però com que l'ordenació alfabètica dels articles no és pas perfecta, l'editor, respectant-la, ha numerat cada article, i ha donat, després del lèxic, un índex alfabètic de termes que envia a la numeració establerta en el text.

A.-M. B. i M.

El habla de Mérida y sus cercanías, por ALONSO ZAMORA VICENTE. Madrid, Instituto Antonio de Nebrija (CSIC), 1943. 156 pàgs. + XXVIII làms. («Revista de Filología Española», Anejo XXIX.)

La manca de cultivadors autòctons de la dialectologia castellana, que pogué assenyalar-se fa ben pocs anys, no sense recança, per un il·lustre professor,¹ ha vingut compensada darrerament per un grup escollit de joves investigadors, a qui devem una sèrie interessantíssima d'aportacions al coneixement dels parlars locals de la Península. Una d'aquestes aportacions és la del Sr. Zamora, que estudia la modalitat lingüística d'una zona crucial, tota vegada que per ella

1. ANGEL ROSENBLAT, en la recensió que dedica al llibre que comentem, *RFH*, VII (1945), 58-59.

1. DÁMASO ALONSO, *Sobre la enseñanza de la filología española*, *RNE*, I, núm. 2 (febrer 1941), pàg. 24.